

ENTREVISTA

Carlos Sorín
DIRECTOR DE CINEMA

“A ‘Bombón (El perro)’ els paisatges són els rostres de la gent”

Toni Vall
SANT SEBASTIÀ

Demà s'estrena *Bombón (El perro)*, el film amb què Carlos Sorín ha tornat a la Patagònia d' *Historias mínimas* i on d'endinsa en l'entranyable personatge de Juan Villegas, un home gran que ha perdut la feina i retroba la il·lusió gràcies a un fantàstic exemplar de dogo argentí que li regala una anciana.

TV. La primera pregunta és obligada: com va conèixer Juan Villegas?

CS. El conec des de fa molt temps. Ell m'aparcava el cotxe al garatge del costat de la productora i el rentava. Després de filmar la pel·lícula, va tornar a la seva feina.

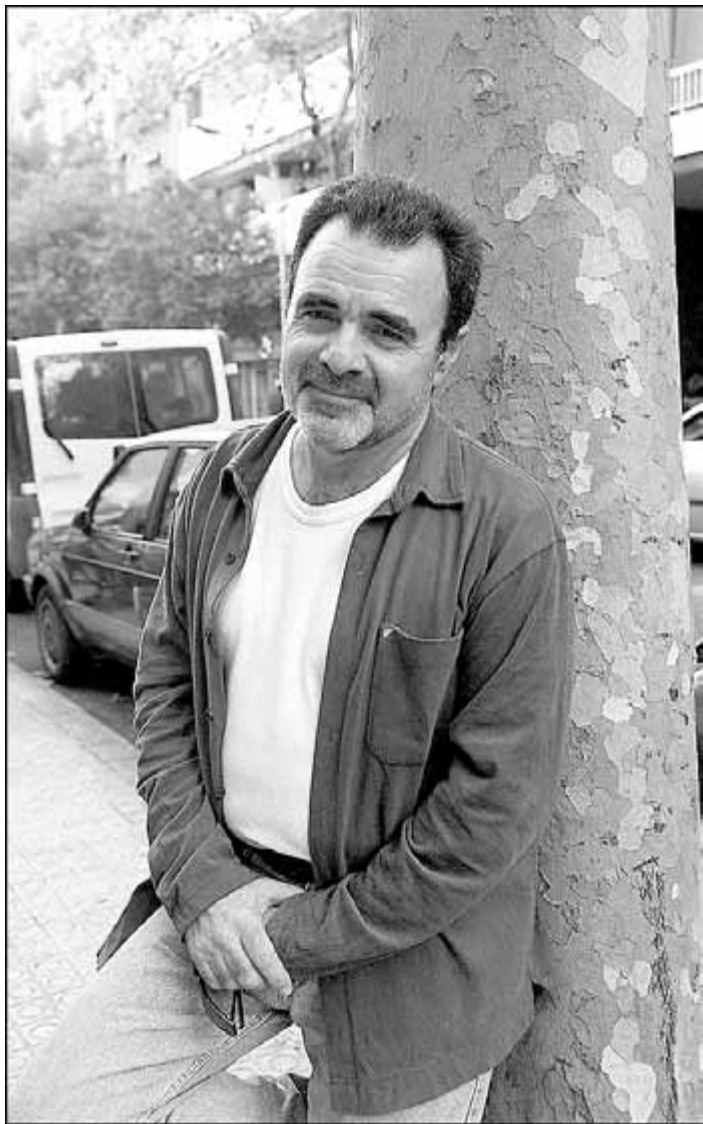
TV. És l'ànima de la pel·lícula...

CS. I tant! Les cares que un coneix són importants per a mi perquè em donen idees, i la de Villegas és impagable. Vaig fer un càsting per trobar el protagonista però vaig tornar cap a ell.

TV. ¿Va ser difícil el seu treball amb ell donat que no és actor?

CS. El secret és que Juan Villegas sigui Juan Villegas. Convenia no donar-li text sinó explicar-li les intencions i esperar que la veritat sorgís. En el tipus de cinema que faig jo, es tracta d'estar sempre en un estat general d'alerta, perquè els resultats arriben quan menys t'ho esperes.

TV. El gran tema del seu film és l'atur?

XAVIER CARRION

CS. Sí, és el tema general de la pel·lícula. L'atur és el gran drama que viu Argentina. És la mare de tots els problemes.

Però a mi no m'interessava fer un drama desesperat sinó una comèdia amb apunts dramàtics. En la primera

versió del film, m'havia sortit un drama amb les tintes molt carregades i vaig optar per fer-ne una segona versió més lleugera.

TV. Els concursos de gossos ajuden a la comèdia...

CS. Sens dubte. Sempre m'ha semblat molt atractiva la relació entre amo i gos. En els concursos, el gos es converteix en una extensió de la persona. Llavors els gossos són més que gossos, passen a ser els amos.

TV. Com s'emparenta aquest film amb *'Historias mínimas'*?

CS. Sí, Villegas emprèn un viatge cap a les seves possibilitats de futur i Bombón li transmet l'esperança de tornar a ser. Això és el més fotut de l'atur: que les persones deixen de ser.

TV. Els vincles amb *De Sica* i *'Umberto D'* són evidents, oi?

CS. De Sica és el meu mestre preferit. *Historias mínimas* s'emparentava més amb *Milagro en Milán*, amb la seva ingenuïtat i regust naïf, i és cert que la desocupació era també el maldecap principal del protagonista d' *Umberto D*, a qui també acompanyava un gos, però De Sica se centrava molt més a fons en el tema de la soledat.

TV. Hem parlat del paisatge, aquí torna a ser part important del film.

CS. El paisatge de la Patagònia és molt atractiu però sempre es corre el risc de caure en el paisatgisme. A *Bombón (El perro)* els paisatges són els rostres de la gent, tot passa per les seves cares. Hi ha pocs plans mitjos i molts plans oberts i primers plans.

TV. Quin rostre el de Juan Villegas!

CS. Té un rostre molt neutre però ple d'humanitat, la qual cosa fa que qualsevol petit gest esdevingui fonamental perquè dona una gran quantitat d'informació. Aspectes com aquest beneficien l'adhesió amb l'espectador, cosa molt difícil d'aconseguir en cinema.

“L'atur és el gran drama de l'Argentina, la mare de tots els problemes”

CS. Els dos films tenen connexions estilístiques evidents: el paisatge, el viatge com a pretext narratiu, el treball amb no-actors, un equip reduït de rodatge... I sobretot que els objectes i els animals són símbols d'altres coses que els transcendeixen. Mentre que a *Historias mínimas* el gos era per al vell l'existència de Déu, aquí el gos és per a Villegas el seu futur.

TV. *Bombón* és la possibilitat de fugir d'un present dolent...

DANSA-TEATRE

'Eterno? Això sí que no!'

Sense concessions

Marta Porter

'ETERNO? AIXÒ SÍ QUE NO!'. DIRECCIÓ: Marta Carrasco, amb la col·laboració de Fernando Bernués. INTERPRETS: Marta Carrasco, Fuensanta Morales, Ricardo Moya, Xevi Sáez, Neus Suñé. TEXTOS DE Dostoievski i Cioran. BARCELONA, SALA TALLERS, TEATRE NACIONAL DE CATALUNYA. 5 D'OCTUBRE.

Un teló de fons fet de radiografies és ja de per si tota una declaració de les intencions de Marta Carrasco de mostrar-nos el més íntim que hi ha en els éssers humans: les emocions. Partint de Dostoievski i Cioran,

Marta Carrasco juga amb la idea que res no té importància, que naixem, vivim i morim sense haver-ne pres la decisió, que tot és fruit de les circumstàncies i que no val la pena nedar a contracorrent. I aquest convenciment és el que ens dona llibertat. Llibertat per pensar, dir i fer el que es vulgui sense que t'importi en absolut què dirà la gent. El punt de partida és magnífic, però tant els escriptors com la coreògrafa necessiten uns receptors actius -lectors o públic- perquè la seva feina tingui sentit. Per això Carrasco s'esforça fins a l'extenuació a mostrar-nos un ventall de possibilitats expressives tan ample, intens i emotiu, burxant per tots els racons de l'ànima sense por, que el resultat és absolutament corprenedor.

Prescindint de fil narratiu, l'espectacle s'estructura en fragments que, convenientment ordenats, esdevindran la plasmació escènica d'una idea: la innocència només es troba en els nadons. L'infantament i la infantesa són presents en tot l'espectacle, però no d'una manera tendra i alegre, sinó amb una cruïra que posa els pèls de punta. Mai Marta Carrasco havia fet un espectacle tan dur com el que aquí ens presenta. Si bé és cert que a les primeres escenes juga amb la ironia i el divertiment, aquest, a poc a poc, va deixant pas a una amargor profunda, violenta, a una espiral sense sortida en què aflora el pitjor dels éssers hu-

mans. Aquest és un espectacle fosc, dur, sense concessions a les bones maneres ni a l'alegria, que només hi apareix d'una manera tan forçada que fa mal al cor.

Més enllà dels bells recursos escènics com llargs vestits, cadires de rodes, *zapateados*, sabatetes de llunes andaluses, cigarrets i tota una imageria d'estètica bohèmia, la força de l'espectacle rau en la interpretació. Els ulls de la Carrasco, la seva mirada, esdevé inquietant, ja fora de la raó, com les convulsions d'un cos vestit amb bata de cua; com la imatge del cos nu de Xevi Sáez, arrossegat pel cordó umbilical d'una cruel Blancaneus d'ulls blaus desorbitats i embogits que es deixa menjar el sexe mentre es contorneja de plaer; o com els dos fetus que dins l'úter d'una galleda d'escombraries es lamenten d'haver de néixer sense que ningú els n'hagi demanat permís; o com la dona a qui violen no per aconseguir-ne el sexe sinó per extreure'n un somriú; o Ricardo Moya, tot un senyor desprenent-se de la seva roba, deixant un rastre d'ell mateix, fins a esdevenir altre cop nadó. Imatges dures però que no serien res sense la força interpretativa dels seus actors. Rostres que, en qüestió de segons, plasmen totes les emocions humanes sense pudor: sorpresa, tristor, maldat, alegria, ràbia i molt de dolor, un dolor punyent que es fica dins del cor de l'espectador sense compadir-se'n.